

Mening at vide. Det var altsaa en Misforstaaelse af det ærede Medlem.

Justitsministeren: Det er selvfølgelig, at Justitsministeren ganske maa overlade til det høje Thing at udtale de Forventninger og stille de Opfordringer til Regjeringen, som det selv finder Anledning til, men, derimod forekommer det mig at være en Pligt for Justitsministeren, for at der ikke skal være nogen Misforstaaelse tilstede, at udtale sig om, hvorledes han eventuelt vil stille sig til disse forskellige Opfordringer eller Forventninger, hvorom der er Tale. Ogsaa uden en udtrykkelig Opfordring fra Landstingets Side vilde Justitsministeren se sig forbudet, ja forpligtet til at sskænke den foreliggende Sag Opmærksomhed, thi der indeholdes allerede tilstrækkelig Opfordring dertil dels i Sagens egen Beskaffenhed og dels i den Opmærksomhed, som Rigsdagens forskellige Afdelinger gjentagne Gange have vist Sagen. Naar der imidlertid gjennem Vedtagelsen af en Dagsorden — og jeg skal her tilføje, at, hvad enten man illæder denne Formen af en Forventning eller af en Opfordring, saa er dette for mig ganske det Samme — fremkommer en udtrykkelig, bestemt Opfordring til Ministeren om at beskæftige sig med Sagen, saa vilde jeg anse det ærede Thing for berettiget til at gaa ud fra, at Justitsministeren, forsaavidt han forholdt sig taus overfor det fremkomne Forslag, var gaadt ind paa en saadan Dagsorden og havde givet et Tilfagn eller Løfte i den ved samme antydede Retning. Jeg har nu allerede tilladt mig at udtale, at denne Sag skal blive Genstand for min Opmærksomhed og min Dverveelse. Naar der imidlertid tillige yttres en Forventning om, at et Resultat af denne Dverveelse maatte komme til at foreligge i næste ordentlige Rigsdagssamling i Skikkelse af et Lovforslag — jeg maa her tillade mig at indstøde den Bemærkning, at det er mig ligegyldigt, om man i Dagsordenen vil sje Ordene „om mulig“ til eller ikke — vil jeg ikke kunne give noget Løfte i denne Retning. Jeg har havt Leilighed til at udtale mig om, hvorledes jeg stiller mig til Sagens Realitet, og det vil deraf, haaber jeg, tilstrækkelig fremgaa, at, medens jeg ikke vil have Noget imod en Vædring i den nu bestaaende Kvaafsalverlovgivning, væsentlig bygget paa det Grundlag, som denne afgiver, har jeg dog hidtil ikke fundet nogen Opfordring til at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse for at fremkalde saadanne mindre Vædringer, fordi det er forekommet mig, at disse Vædringer neppe vare tilstrækkelige til at fyldestgjøre den Trang, som jeg erkjender er tilstede til en Reform paa dette Omraade. Medens jeg altsaa samtidig har den Ansuelse, at det ikke vil være tilraadeligt eller forsvaerligt at gaa til en fuldstændig Omdannelse af Grundlaget for vor Kvaafsalverlovgivning,

og dog hidtil ikke har været tilbøjelig til at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse for mindre Reformers Skyld, saa stiller Sagen sig jo noget anderledes, dersom jeg maatte forstaa den i Dagsordenen liggende Opfordring saaledes, at man eventuelt vilde finde det rigtigt, at Justitsministeren fremkom med et saadant mere begrændset Lovforslag, dersom hans fortsatte Dverveelse ikke havde ført til, at han ansaa det for rigtigt at fremkomme med videregaaende Forslag. Dersom Meningen altsaa er at udtale en Forventning om, at Justitsministeren i Rigsdagens næste ordentlige Samling vil fremkomme med et Lovforslag, der gaar ud paa en Omordning af Kvaafsalverlovgivningen i videregaaende Retning, maa jeg i Dverensstemmelse med mine tidligere Udtalelser erklære, at jeg ikke ser mig i Stand til at give noget saadant Tilfagn. Om Sagens Realitet vil jeg ikke være berettiget til at tale, saaledes som Sagen nu foreligger, og jeg anser det heller ikke for nødvendigt efter mine tidligere Udtalelser; men maaske maatte det være mig tilladt at sige endnu et Par Ord med Henfyn til den ene af de foreslaaede Dagsordener, nemlig den, som er bragt i Forslag af det ærede 9de kongevalgte Medlem (Rosensørn-Teilmann). Ofteat jeg har havt Leilighed til at udtale mig om min Stilling til Sagen, er det ikke af stor Betydning eller Interesse for mig, hvilken af de forskellige Dagsordener, eller om overhovedet nogen af disse Dagsordener maatte blive vedtagen. Men jeg vil dog ikke negte, at der forekommer mig at være nogen Forskjel mellem de to foreliggende Dagsordener. Det ærede 9de kongevalgte Medlem har jo selv gjort opmærksom paa, at hans Forslag sigter til at bringe Landstinget i nærmere Dverensstemmelse med den Vedtagelse, der fandt Sted af Folkethinget i afvigte Session, men der er tilføjede den Forskjel, forekommer det mig, at i det først indbragte Forslag stilles det mere frit for Justitsministeren at komme med Forslag i den Retning, som maatte anses for at være rigtig, hvorimod der i det andet Forslag er mere bestemt Antydning af, i hvilken Retning et eventuelt Lovforslag skulde gaa. Det synes mig, at disse Ord „Forslag til en bedre Ordning af Statens Forhold til den ikke autoriserede Vægevirkelse“ kunne opfattes saaledes, som om det var Meningen, at det forventede Lovforslag skulde gaa ud paa en mere gjennemgribende Omordning af, hvad der staar i Forbindelse med Udøvelsen af Vægepraxis. Forsaavidt dette ligger i Dagsordenen, har jeg allerede taget min Forvaring, saa at man ikke maa bebrejde mig, hvis jeg til næste Samling, forudsat at jeg da skulde staa paa samme Plads som nu, ikke skulde indfri et Løfte om at komme med et Forslag i saa Henseende. Det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Bloug) bemærkede, at jeg skulde have